

DOMSTOLENS DOM

den 29 oktober 2009 (*)

”Fördragsbrott – Direktiv 2003/54/EG – Artikel 15.2 – Artikel 23.2 – Inre marknaden för el – Förhandsgodkännande av metoder för att beräkna eller fastställa villkoren för anslutning och tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer – Nationell tillsynsmyndighet”

I mål C-274/08,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 25 juni 2008,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av B. Schima och P. Dejmek, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Konungariket Sverige, företrädd av A. Falk, i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden på tredje avdelningen K. Lenaerts, tillförordnad ordförande på fjärde avdelningen, samt domarna R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (referent) och G. Arestis och T. von Danwitz,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

justitiesekreterare: handläggaren N. Nanchev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 juni 2009,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/54/EG av den 26 juni 2003 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 96/92/EG (EUT L 176, s. 37) (nedan kallat direktivet)

- genom att inte anta lämpliga åtgärder för att säkerställa kraven på funktionell åtskillnad mellan distributions- och produktionsintressen i ett vertikalt integrerat företag enligt artikel 15.2.b och c i nämnda direktiv, samt
- genom att inte i enlighet med artikel 23.2.a i nämnda direktiv ålägga tillsynsmyndigheten ansvar för att på förhand godkänna åtminstone de metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrätten

2 Enligt skäl 2 i direktivet behövs det konkreta bestämmelser för att säkra likvärdiga förutsättningar för elproduktion och för att minska riskerna för dominerande marknadsställning och underprissättning, genom att säkerställa icke-diskriminerande tariffer för överföring och distribution via nättillträde på basis av tariffer som publiceras innan de träder i kraft.

3 I skäl 6 i direktivet anges att "[e]n fungerande konkurrens kräver att nättillträdet garanteras utan diskriminering, på ett sätt som medger insyn och till rimliga priser".

4 Enligt skäl 13 i direktivet behövs det ytterligare åtgärder för att tarifferna för tillträde till näten ska bli öppna och icke-diskriminerande. Tarifferna bör gälla alla användare av systemen, utan diskriminering.

5 Skäl 15 har följande lydelse:

"Effektiv tillsyn som genomförs av en eller flera nationella tillsynsmyndigheter är av avgörande betydelse om man vill garantera ett icke diskriminerande tillträde till näten. Medlemsstaterna skall specificera tillsynsmyndigheternas uppgifter, behörighetsområden och administrativa befogenheter. Det är viktigt att tillsynsmyndigheterna i alla medlemsstater har samma minimiuppsättning av befogenheter. Dessa myndigheter bör ha befogenhet att fastställa eller godkänna tarifferna eller åtminstone beräkningsmetoderna för överförings- och distributionstariffer. För att undvika osäkerhet och kostsamma och tidskrävande konflikter bör dessa tariffer publiceras innan de träder i kraft."

6 Skäl 18 i direktivet har följande lydelse:

"Den nationella tillsynsmyndigheten bör kunna fastställa eller godkänna tariffer eller beräkningsmetoder för tariffer på grundval av ett förslag från den systemansvarige för överförings- eller distributionssystemet eller på grundval av ett förslag som en systemansvarig och nätanvändarna kommit överens om. Vid fastställandet eller godkännandet bör den nationella tillsynsmyndigheten se till att överförings- eller distributionstarifferna är icke-diskriminerande och kostnadseffektiva, och samtidigt ta hänsyn till de marginalkostnader som på lång sikt går att undvika med hjälp av distribuerad produktion och åtgärder för styrning av efterfrågan."

7 Enligt skälen 26 och 31 i direktivet ingår "likvärdiga konkurrensnivåer i samtliga medlemsstater" samt "att skapa en fullständigt fungerande inre marknad för el där rättvis konkurrens råder" bland målen med direktivet.

8 Enligt definitionen i artikel 2.21 i direktivet avses där med ett "vertikalt integrerat företag" "ett företag eller en grupp av företag vars inbördes relationer definieras i artikel 3.3 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer [(EGT L 395, s. 1; svensk specialutgåva, tillägg, s. 16; rättelse i EGT L 257, 1990, s. 13), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1310/97 av den 30 juni 1997 (EGT L 180, s. 1)], och där de berörda företagen/den berörda gruppen bedriver verksamhet inom minst ett av områdena överföring eller distribution och minst ett av områdena produktion eller leverans av el".

9 Artikel 15, som rör åtskillnad av systemansvariga för distributionssystemet och som ingår i kapitel V i direktivet, med rubriken "Drift av distributionssystem", har följande lydelse:

"1. Om den systemansvarige för distributionssystemet utgör en del av ett vertikalt integrerat företag skall denne åtminstone vad avser juridisk form, organisation och beslutsfattande vara oberoende av annan verksamhet utan samband med distribution. Dessa regler skall inte ge upphov till någon skyldighet att skilja ägandet av tillgångar i distributionssystemet från det vertikalt integrerade företaget.

2. Utöver de krav som fastställts i punkt 1 skall den systemansvarige för distributionssystemet, om denne utgör en del av ett vertikalt integrerat företag, med avseende på sin organisation och sitt

beslutsfattande vara oberoende av annan verksamhet utan samband med distribution. För att uppnå detta skall följande minimikriterier gälla:

- a) De personer som ansvarar för ledningen för den systemansvarige för distributionssystemet får inte ingå i företagsstrukturer i det integrerade elföretag som direkt eller indirekt ansvarar för den dagliga driften avseende produktion, överföring, leverans av el.
- b) Lämpliga åtgärder skall vidtas för att se till att de yrkesmässiga intressena hos de personer som ansvarar för ledningen för den systemansvarige för distributionssystemet beaktas på ett sätt som garanterar att dessa personer kan agera självständigt.
- c) Den systemansvarige för distributionssystemet skall ha faktisk beslutanderätt, oberoende av det integrerade elföretaget, när det gäller de tillgångar som behövs för att trygga drift, underhåll eller utbyggnad av nätet. Detta bör inte hindra förekomsten av lämpliga samordningsmekanismer för att garantera att moderbolagets ekonomiska och förvaltningsmässiga övervakningsrättigheter när det gäller avkastningen, som regleras indirekt i artikel 23.2, i ett dotterbolag skyddas. Detta skall särskilt göra det möjligt för moderbolaget att godkänna den årliga finansieringsplan eller det motsvarande instrument som upprättas av den systemansvarige för distributionssystemet och att fastställa övergripande gränser för dess dotterbolags skuldsättningsnivåer. Det skall inte vara tillåtet för moderbolaget att ge instruktioner för den löpande verksamheten eller om enskilda beslut beträffande uppförande eller renovering av distributionsnät, så länge dessa beslut inte överskrider villkoren i den godkända finansieringsplanen eller motsvarande instrument.
- d) Den systemansvarige för distributionssystemet skall upprätta en övervakningsplan, där det anges vilka åtgärder som vidtagits för att motverka diskriminerande beteende och se till att planen följs. I planen skall anges vilka specifika skyldigheter de anställda har för att detta mål skall uppfyllas. Den person eller det organ som ansvarar för att övervakningsplanen följs skall till den tillsynsmyndighet som avses i artikel 23.1 överlämna en årlig rapport, som skall offentliggöras, över de åtgärder som vidtagits.

Medlemsstaterna får besluta att inte tillämpa punkterna 1 och 2 på integrerade elföretag som har mindre än 100 000 anslutna kunder eller levererar till små, enskilda system.”

- 10 Artikel 20, som rör tillträde för tredje part, ingår i kapitel VII i direktivet, med rubriken ”Organisation av tillträde till systemet”. I artikel 20.1 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall se till att det införs en ordning för tredje parts tillträde till överförings- och distributionssystemen grundad på offentliggjorda tariffer, som skall gälla för alla berättigade kunder samt tillämpas objektivt och utan att någon diskriminerande åtskillnad görs mellan systemanvändarna. Medlemsstaterna skall se till att dessa tariffer, eller de metoder som använts för att beräkna dem, är godkända innan de träder i kraft i enlighet med artikel 23 samt att tarifferna – och metoderna om endast dessa har godkänts – offentliggörs innan de träder i kraft.”

- 11 Artikel 23, om tillsynsmyndigheter, ingår i samma kapitel VII i direktivet. I artikel 23.2–23.5 föreskrivs följande:

”2. Tillsynsmyndigheterna skall ansvara för att, innan dessa träder i kraft, fastställa eller godkänna åtminstone metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för

- a) anslutning och tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer; dessa tariffer, eller metoder, skall utformas så att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra nätens funktion,
- b) tillhandahållandet av balanstjänster.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 får medlemsstaterna föreskriva att tillsynsmyndigheterna skall underställa det relevanta organet i medlemsstaten de tariffer eller åtminstone de metoder som avses i den punkten samt ändringarna i punkt 4 för formellt beslut. Det relevanta organet skall i sådana fall ha befogenhet att godkänna eller förkasta ett förslag till beslut som lagts fram av tillsynsmyndigheten.

Dessa tariffer eller metoderna eller ändringarna av dessa skall offentliggöras tillsammans med beslutet vid det formella antagandet. Alla formella avslag på ett förslag till beslut skall dessutom offentliggöras tillsammans med motiveringen till avslaget.

4. Tillsynsmyndigheterna skall ha befogenhet att vid behov begära att de systemansvariga ändrar de villkor, tariffer, regler, mekanismer och metoder som avses i punkterna 1, 2 och 3 för att säkerställa att de är proportionella och tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt.

5. Varje part som har ett klagomål mot en systemansvarig för överförings- eller distributionssystem avseende de villkor, tariffer och metoder som avses i punkterna 1, 2 och 4 får inge klagomålet till tillsynsmyndigheten som i egenskap av tvistlösande myndighet skall fatta ett beslut inom två månader från det att klagomålet mottagits. Denna period får förlängas med två månader om tillsynsmyndigheten begär ytterligare upplysningar. Denna period får förlängas ytterligare om den klagande samtycker till detta. Ett sådant beslut skall vara bindande såvida inte det upphävs vid ett överklagande.

Om klagomålet gäller anslutningsavgifter för nya, större produktionsanläggningar, får tillsynsmyndigheten förlänga tvåmånadersperioden.”

- 12 I artikel 30.1 i direktivet stadgas att medlemsstaterna senast den 1 juli 2004 ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet. De ska genast underrätta kommissionen om detta. Enligt artikel 30.2 i direktivet får medlemsstaterna uppskjuta genomförandet av artikel 15.1 till den 1 juli 2007. Detta påverkar inte tillämpningen av de krav som fastställs i artikel 15.2.

Nationell rätt

- 13 Enligt 3 kap. 3 § aktiebolagslagen (2005:551) är syftet med ett aktiebolag att ge vinst till fördelning mellan aktieägarna, om inte annat anges i bolagsordningen. Bolagsstämmans befogenheter beskrivs i 7 kap. i nämnda lag. Lagens 8 kap. innehåller bestämmelser om styrelsen och om den verkställande direktören. Där anges bland annat styrelsens huvuduppgifter, den verkställande direktörens uppgifter och generella inskränkningar i ställföreträdarens kompetens. Aktiebolagslagen innehåller också begränsningar av möjligheterna för dotterbolag att dela ut vinst till moderbolaget. Bestämmelser om detta finns i 17 kap. 3 §, som har rubriken ”Skyddet för bolagets bundna egna kapital och försiktighetsregeln”.

- 14 Ellagen (1997:857) innehåller i 4 kap. bestämmelser om nättariffer och i 12 kap. bestämmelser om tillsyn m.m. Där föreskrivs följande:

”4 kap. Nättariffer

Allmänt om nättariffer

1 § Nättariffer skall vara utformade så, att nätkoncessionshavarens samlade intäkter från nätverksamheten är skäliga i förhållande till dels de objektiva förutsättningarna att bedriva nätverksamheten, dels nätkoncessionshavarens sätt att bedriva nätverksamheten.

Nättariffer skall vara objektiva och icke-diskriminerande.

Vid utformandet av nättariffer för överföring av el skall särskilt beaktas antalet anslutningspunkter, anslutningspunkternas geografiska läge, mängden överförd energi och abonnerad effekt och kostnaderna för överliggande nät samt kvaliteten på överföringen av el.

Vid utformandet av nättariff för anslutning till en ledning eller ett ledningsnät skall särskilt beaktas anslutningspunktens geografiska läge och den avtalade effekten i anslutningspunkten.

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, nätmyndigheten får meddela närmare föreskrifter om utformningen av nättariffer.

...

12 kap. Tillsyn m.m.

...

2 § En tillsynsmyndighet har rätt att på begäran få de upplysningar och ta del av de handlingar som behövs för tillsynen. En begäran får förenas med vite.

Ett beslut enligt första stycket gäller omedelbart.

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, nätmyndigheten får meddela föreskrifter om insamling av de uppgifter som behövs för bedömning av nättariffers skälighet.

3 § En tillsynsmyndighet får meddela de förelägganden som behövs för att trygga efterlevnaden av de föreskrifter och villkor som omfattas av tillsynen. Ett föreläggande får förenas med vite.

Ett föreläggande som avser elsäkerhet eller driftsäkerheten hos det nationella elsystemet gäller omedelbart.”

15 Statens energimyndighets författningssamling (STEMFS) (2003:3), i dess lydelse enligt STEMFS 2005:2, innehåller detaljerade bestämmelser om redovisning av uppgifter för bedömning av nättariffers skälighet, tekniska specifikationer av tariffer och regler om rapportering av uppgifter till tillsynsmyndigheten.

16 Enligt 1 kap. 2 § lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar kan länsrätten, efter ansökan av nätmyndigheten, besluta om särskild förvaltning av en elektrisk anläggning om ett nätföretag, som använder en elektrisk anläggning, i väsentlig mån inte fullgör sina skyldigheter enligt tillämplig lagstiftning.

Det administrativa förfarandet

17 Kommissionen ansåg att Konungariket Sverige inte hade genomfört artiklarna 15.2 b och c samt 23.2 a i direktivet på ett korrekt sätt och inledde därför fördragsbrottsförfarandet enligt artikel 226 EG.

18 Efter att ha lämnat en formell underrättelse till medlemsstaten och uppmanat denna att inkomma med synpunkter, avgav kommissionen, då den inte fann svaret på underrättelsen tillfredsställande i alla delar, den 15 december 2006 ett motiverat yttrande där Konungariket Sverige uppmanades att vidta de åtgärder som krävdes för att rätta sig efter det motiverade yttrandet inom en frist av två månader räknat från mottagandet av detta.

19 Konungariket Sverige svarade på det motiverade yttrandet den 14 januari 2007 och redovisade då innehållet i den relevanta nationella lagstiftningen.

20 Kommissionen fann att Konungariket Sverige fortfarande inte hade vidtagit nödvändiga åtgärder för att fullständigt införliva artiklarna 15.2 b och c och 23.2 i direktivet och väckte därför förevarande talan.

Talan

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 15.2 b och c i direktivet

21 Kommissionen har i den första anförda grunden hävdat att Konungariket Sverige har underlåtit att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa kraven på funktionell åtskillnad mellan distributions- och produktionsintressen i ett vertikalt integrerat företag enligt artikel 15.2.b och c i direktivet.

22 Konungariket Sverige har i sitt svaromål inte bestritt kommissionens yrkanden angående införlivandet av artikel 15.2 b och c i direktivet. Medlemsstaten anser förvisso att bestämmelserna i den svenska bolagsrätten i hög grad innebär att den funktionella åtskillnad som krävs för genomförande av nämnda direktivsbestämmelser uppnås. Den har dock medgett att vissa specifika bestämmelser som krävs för

att genomföra artikel 15.2 b och c ännu inte har antagits. Den har därvid tillagt att regeringen har gett Energimarknadsinspektionen i uppdrag att analysera vilka ändringar i svensk författning som kan behöva göras för att fullt ut genomföra artikel 15 i direktivet samt att redovisa detta senast den 1 oktober 2008.

23 I detta fall är det ostridigt att alla nödvändiga åtgärder för att till fullo införliva direktivsbestämmelserna i fråga med den svenska rättsordningen ännu inte hade vidtagits vid utgången av den frist som angetts i det motiverade yttrandet.

24 Förekomsten av ett fördragsbrott ska bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angetts i det motiverade yttrandet (se dom av den 30 januari 2002 i mål C-103/00, kommissionen mot Grekland, REG 2002, s. I-1147, punkt 23, och av den 5 juni 2008 i mål C-395/07, kommissionen mot Tyskland, ej publicerad i rättsfallssamlingen, se upplysning, REG 2008, s. II-88*, punkt 8).

25 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att kommissionens talan ska bifallas såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 23.2 a i direktivet

26 Genom den andra grunden har kommissionen gjort gällande att artikel 23.2 a i direktivet inte har införlivats korrekt med den svenska rättsordningen, då tillsynsmyndigheten inte ålagts ansvar för att på förhand godkänna åtminstone de metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för tillträde till nationella nät i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

27 Konungariket Sverige anser tvärtom att dess regelverk är förenligt med direktivet, eftersom lagstiftningen innehåller sådana metoder som krävs enligt direktivet, samtidigt som tillsynsmyndigheten kan göra korrigeringar i efterhand av de resultat som erhålls.

28 Mot bakgrund av det påståendet ska domstolen pröva huruvida nämnda lagstiftning uppfyller kraven i artikel 23.2 a i direktivet.

29 Denna bestämmelse innehåller även en materiell regel, nämligen att tariffer eller metoder ska utformas så, att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra nätens funktion. Sådana investeringar kan bara förväntas av de ekonomiska aktörerna om tarifferna eller metoderna är tillräckligt precisa och ger en tillfredsställande förutsebarhet.

30 Domstolen erinrar inledningsvis om att Konungariket Sverige har medgett att det i nationell rätt saknas bestämmelser om att den nationella tillsynsmyndigheten på förhand ska godkänna åtminstone de metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för anslutning och tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer.

31 Medlemsstaten anser dock att det svenska systemet gör det möjligt att uppnå direktivets mål, det vill säga att skapa en fullständigt fungerande inre marknad för el där rättvis konkurrens råder, i syfte att enligt skäl 6 i direktivet garantera nättillträde utan diskriminering, på ett sätt som medger insyn och till rimliga priser.

32 En sådan argumentation kan inte godtas.

33 Det ska påpekas att även om ett införlivande eller en tolkning av en direktivsbestämmelse som en viss medlemsstat förespråkar gör det möjligt att, kanske rentav bättre, uppnå vissa av syftena med direktivet, får medlemsstaterna inte frångå direktivets uttryckliga bestämmelser (se analogt dom av den 6 oktober 2005 i mål C-243/03, kommissionen mot Frankrike, REG 2005, s. I-8411, punkt 35).

34 Kommissionen har följaktligen haft fog för att hävda att Konungariket Sverige inte kan nöja sig med att tillämpa ett system där granskningen av metoderna för att fastställa bland annat överförings- och distributionstariffer för el sker i efterhand, även om denna granskning skulle vara lika effektiv som förhandsgranskning. I direktivet föreskrivs uttryckligen ett system med förhandsgodkännande och medlemsstaterna ges inte utrymme att tillämpa ett annat system.

- 35 Konungariket Sverige har även hävdad att det för att uppfylla kraven i artikel 23.2 a i direktivet räcker med ett nationellt regelverk där endast riktlinjerna för hur nättarifferna ska bestämmas måste godkännas på förhand. I detta fall sägs det nationella regelverket innehålla metoder för att fastställa nättariffer i den mening som avses i artikel 23.2 a i direktivet. Medlemsstaten har därvid hänvisat till kapitel 4 i ellagen, till föreskrifterna i STEMFS och till Statens energimyndighets beslut av den 21 juni 2004.
- 36 Enligt skäl 15 i direktivet ska de nationella tillsynsmyndigheterna fastställa tarifferna eller åtminstone beräkningsmetoderna för dessa. Enligt skäl 18 i direktivet ska dessa myndigheter se till att tarifferna som fastställts eller godkänts är icke-diskriminerande och kostnadseffektiva sett till kostnaderna för överföring och distribution av el.
- 37 Mot bakgrund av dessa skäl, där gemenskapslagstiftarens målsättningar preciseras, kan artikel 23.2 a i direktivet inte ges en tolkning som avviker från ordalydelsen i bestämmelsen. Det framgår tydligt av själva texten i bestämmelsen dels att de nationella tillsynsmyndigheterna ska ansvara för att, innan dessa träder i kraft, fastställa eller godkänna åtminstone metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för anslutning och tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer, dels att dessa tariffer, eller metoder, ska utformas så, att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra nätens funktion.
- 38 Enligt artikel 23.2 a i direktivet krävs det således en tillräckligt hög grad av förutsebarhet vad gäller ovan nämnda tariffer för att garantera att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra överförings- och distributionssystemens funktion.
- 39 Även om denna bestämmelse, i motsats till vad kommissionen har hävdad, inte fordrar att medlemsstaterna fastställer en formel med alla nödvändiga parametrar för att konkret och direkt beräkna tarifferna, kan det konstateras att det regelverk som Konungariket Sverige har hänvisat till enbart innehåller allmänna principer och kriterier som nättarifferna måste följa och således inte någon metod som aktörerna kan använda för att förutse, ens ungefärligt, hur höga de tillämpliga tarifferna kommer att bli.
- 40 Direktivets mål kan bara uppnås genom upprättande av konkreta tariffer, alternativt beräkningsmetoder för tarifferna som är så precisa att de ekonomiska aktörerna kan bedöma sina kostnader för tillträde till överförings- och distributionssystemen.
- 41 Av detta följer att det svenska regelverket inte uppfyller direktivets krav på förutsebarhet hos tarifferna, vilket är nödvändigt för att garantera att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra överförings- och distributionssystemens funktion. I alla händelser saknas det i nationell rätt en sådan ordning för förhandsgranskning som föreskrivs i artikel 23.2 a i direktivet. Den svenska lagstiftningen innehåller inget system för att ge in förslag till tariffer till tillsynsmyndigheten innan dessa träder i kraft.
- 42 Kommissionens talan ska således bifallas såvitt avser den andra grunden.
- 43 Av vad som har anförts följer att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet
- genom att inte anta lämpliga åtgärder för att säkerställa kraven på funktionell åtskillnad mellan distributions- och produktionsintressen i ett vertikalt integrerat företag enligt artikel 15.2.b och c i nämnda direktiv, samt
 - genom att inte i enlighet med artikel 23.2.a i nämnda direktiv ålägga tillsynsmyndigheten ansvar för att på förhand godkänna åtminstone de metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer.

Rättegångskostnader

- 44 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Konungariket Sverige ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Konungariket Sverige har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

- 1) **Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/54/EG av den 26 juni 2003 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 96/92/EG**
 - genom att inte anta lämpliga åtgärder för att säkerställa kraven på funktionell åtskillnad mellan distributions- och produktionsintressen i ett vertikalt integrerat företag enligt artikel 15.2.b och c i nämnda direktiv, samt
 - genom att inte i enlighet med artikel 23.2.a i nämnda direktiv ålägga tillsynsmyndigheten ansvar för att på förhand godkänna åtminstone de metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer.
- 2) **Konungariket Sverige ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter

* Rättegångsspråk: svenska.